

Arrest

nr. 278 060 van 29 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 november 2011 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 13 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker diende op 30 december 2013 en 23 januari 2014 een eerst volgend en tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. Respectievelijk op 23 januari 2014 en 18 augustus 2014 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudig verzoek om internationale bescherming.

Op 27 augustus 2014 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) afgeleverd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp het beroep tegen deze beslissing met het arrest nr. 139 062 van 23 februari 2015.

Op 9 december 2015 diende verzoeker een derde volgend verzoek in om internationale bescherming waarop de commissaris-generaal op 9 maart 2016 opnieuw een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van een meervoudig verzoek om internationale bescherming.

Op 22 maart 2016 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) afgeleverd ten aanzien van verzoeker.

Op 18 februari 2019 diende verzoeker een vierde volgend verzoek in om internationale bescherming waarop de commissaris-generaal op 31 juli 2019 wederom een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van een meervoudig verzoek om internationale bescherming.

Op 10 maart 2020 werd een derde bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) afgeleverd ten aanzien van verzoeker.

Op 12 oktober 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 mei 2022 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2020 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, met name op zijn langdurige asielprocedure. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheden op de vrees voor zijn leven bij een terugkeer, een schending van artikel 3 EVRM en de administratieve onmogelijkheid om terug te keren naar Sri Lanka aangezien hij zich niet kan richten tot de Sri Lankaanse autoriteiten om een reistitel te bekomen. Wat de mogelijke schending van artikel 3 EVRM, de vrees voor zijn leven en de administratieve onmogelijkheid betreft, dient erop gewezen te worden dat in de beslissing tot uitsluiting van het Commissariaat-Generaal voor de en de Staatlozen duidelijk wordt gesteld dat: “(...) het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaringen, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.” (CGVS d.d. 31.07.2013). Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Op 28.11.2011 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in. Op 31.07.2013 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot: "Uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus" wegens de aanwezigheid van ernstige aanwijzingen dat betrokkene bewust heeft deelgenomen aan misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden. Betrokkene was namelijk van 1995 tot 2009 actief lid van het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) en leverde in zijn hoedandigheid als regioverantwoordelijke voor de propagandaafdeling een belangrijke persoonlijke bijdrage aan de gedwongen tewerkstelling van burgers door het LTTE en als medewerker 'buitengebied activiteiten' leverde hij een substantiële bijdrage aan het uitvoeren van zelfmoordaanslagen door het LTTE. Verblijfsmachtiging is een gunstmaatregel en kan hem niet toegekend worden omwille van de ernstige aanwijzingen van een substantiële bijdrage aan misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden, feiten die hij in zijn land van herkomst heeft gepleegd en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31.07.2013. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze één van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.

Er dient te worden opgemerkt dat hoewel de feiten niet in België begaan werden en plaatsvonden in periode van 1995 tot 2009, de ernst van de feiten toch wel vaststaat. Uit de beslissing van het CGVS dd. 31.07.2013 blijkt dat er ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkene bewust heeft deelgenomen aan misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden. Betrokkene leverde hiervoor bovendien geen verschoningsgronden aan. In de periode van 1992 tot 2002 was verzoeker betrokken bij de gedwongen militaire training en tewerkstelling aan de frontlinie van burgers. Zij werden daar onder andere gebruikt om bunkers te graven en verdedigingsmuren op te bouwen. In de periode van 2002 tot 2009 was betrokkene verantwoordelijk voor het onderbrengen van zelfmoordcommando's bij Tamilburgers in regeringsgebied. Deze konden vervolgens ten allen tijde geactiveerd worden. Betrokkene bouwde hiervoor een netwerk uit van Tamilburgers – en gezinnen die bereid waren dergelijke zelfmoordcommando's in huis te nemen. Betrokkene was aldus jarenlang mee verantwoordelijk voor het toebrengen van opzettelijk lijden aan de burgerbevolking en leverde een substantiële bijdrage aan het uitvoeren van zelfmoordaanslagen door het LTTE. Betrokkene heeft aldus jarenlang een substantiële bijdrage geleverd aan de ernstige schendingen van het internationale humanitaire recht en het internationaal recht inzake de mensenrechten waaraan de LTTE zich doorheen haar bestaan heeft schuldig gemaakt. Deze jarenlange betrokkenheid bij de LTTE is de rechtstreekse oorzaak van het feit dat hij zijn land van oorsprong moest ontvluchten. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draag voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Zijn gedrag in België weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten en zijn medeverantwoordelijkheid daarvoor.

Betrokkene diende nog vier asielaanvragen in, op 30.12.2013, op 16.07.2014, op 09.12.2015 en op 18.02.2019, die allen werden afgesloten met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het CGVS, behalve de aanvraag ingediend op 16.07.2014 die afgesloten werd met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij erop wijst dat hij in België een gezinsleven heeft opgebouwd met zijn partner die erkend is als vluchteling van Sri Lankaanse herkomst en hun dochters. Hij wijst erop dat hij wenst te huwen met zijn partner maar dat dit onmogelijk is door het ontbreken van de nodige documenten. Hij verwijst in dit kader ook zijn naar fysieke handicap (beenprothese) als bijkomend element van afhankelijkheid. Daarnaast beroept hij zich tevens op het privéleven dat hij hier sinds 2011 heeft opgebouwd en dat eveneens onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 28.04.2016 op hetzelfde adres woont als zijn partner. We merken op dat betrokkenen elkaar in België hebben leren kennen en dat het de persoonlijke keuze van mijnheer is geweest om een gezinsleven uit te bouwen in precair verblijf, nadat hij reeds drie weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, had betekend. Uit het administratief dossier van zijn partner blijkt dat zij twee kinderen heeft (geboren in 2017 en in 2021). Echter, de verwantschap met betrokkene wordt niet aangetoond daar de geboorteakte van het oudste kind enkel de moeder vermeldt, de geboorteakte van het jongste kind wordt niet voorgelegd en ook het rijksregister van beide kinderen meldt enkel de moeder. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de aanwezigheid van zijn kinderen daar de verwantschap tussen hen op geen enkele wijze wordt aangetoond. Betrokkene woont wel op hetzelfde adres als beide kinderen van zijn partner. Met betrekking tot zijn in België opgebouwde privéleven legt betrokkene een tiental getuigenverklaringen voor en verschillende foto's. We stellen aldus vast dat betrokkene sinds 2016 een gezinsleven heeft opgebouwd met zijn partner en haar kinderen en dat er sprake is van een in België opgebouwd privéleven. Echter, uit de asielprocedure van betrokkene blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene medeplichtig was aan misdrijven tegen

de menselijkheid en oorlogsmisdaden waarbij hij handelde met kennis van de praktijken en er geen enkele omstandigheid is die hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Zijn jarenlange actieve betrokkenheid bij het LTTE was de directe aanleiding voor zijn vlucht uit het land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden. De privébelangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan ondergeschikt omwille van de ernst van de gepleegde feiten. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in (daar het CGVS in zijn beslissing dd. 31.07.2013 duidelijk stelt dat het niet aangewezen is dat betrokkene gedwongen zou worden teruggeleid naar het land van herkomst waar volgens zijn verklaringen, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zouden verkeren) waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn gezin. Het betoog van verzoekende partij betreffende artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij en zijn gezin van elkaar gescheiden zullen worden.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van zijn kinderen. Echter, betrokkene toont de verwantschap met zijn kinderen op geen enkele wijze aan. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene de geboorteakte van zijn oudste dochter voor. Echter, deze geboorteakte vermeldt enkel de moeder en toont aldus geen verwantschap met betrokkene aan. Er wordt geen geboorteakte voorgelegd met betrekking tot zijn jongste dochter waardoor ook hun verwantschap niet aangetoond is. Het rijksregister van beide kinderen vermeldt eveneens enkel de moeder. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op het hoger belang van zijn kinderen daar hij hun verwantschap niet aantoont.

Hoewel betrokkene aantoont dat hij inspanningen geleverd heeft om zich te integreren – met name dat hij tien getuigenverklaringen voorlegt evenals verschillende foto's, een attest van aanmelding bij het onthaalbureau, een werkbepoofte en zijn arbeidsovereenkomst dd. 17.04.2013, dat er sprake zou zijn van een langdurig en onafgebroken verblijf, dat er sprake zou zijn van een verregaande integratiegraad, dat hij goed ingeburgerd zou zijn in de gemeenschap, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij een sociaal netwerk opgebouwd zou hebben kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Er zijn namelijk ernstige aanwijzingen dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden door zijn jarenlange actieve lidmaatschap van het LTTE. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien het bestaan van ernstige aanwijzingen dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden die de rechtstreekse oorzaak vormen van zijn vlucht uit het land van oorsprong, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel; schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 12.10.2020 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, een schending van de motiveringsplicht en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur
Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier. Men stelt in dit dossier dat de verwantschap niet werd aangetoond door verzoeker. Verzoeker ging er verkeerdelijk van uit dat, gezien beide kinderen zijn naam dragen, hij ook als biologische en juridische vader genoteerd stond. Beide kinderen hebben als familienaam 'B.', de voornaam van verzoeker.

Er werd dan ook contact genomen met de burgerlijke stand van Antwerpen om hierover duidelijkheid te verschaffen. Deze dienst laat weten dat er werd rekening gehouden met de Sri Lankaanse wetgeving m.b.t. de naamgeving. Op vraag van de ouders werd het kind dan ook de gewenste naam gegeven. Het is dan ook vanzelfsprekend dat verzoeker er vanuit ging dat hij als vader genoteerd staat gezien zij ook zijn naam dragen. Nu hierover duidelijkheid bestaat, zal verzoeker zich ook aanbieden om de erkenning in orde te maken en zijn vaderschap te officialiseren.

Bovendien twijfelt men ook niet aan het gezinsleven dat is opgebouwd gedurende deze tijd. Men stelt enkel dat er geen verwantschap is vastgesteld, doch gaat volledig voorbij aan het feit dat de kinderen zijn naam dragen.

Zelfs mocht verzoeker niet de biologische vader zijn dan heeft verzoeker ondertussen bezit van staat ten aanzien van deze kinderen en kan hij de kinderen op basis hiervan ook erkennen. Zij dragen reeds sinds geboorte zijn naam, hij zorgt hiervoor als een 'echte' vader en neemt deze rol meer dan ter harte en is een trotse papa.

In casu is verzoeker immers wel degelijk ook de biologische vader en wenst hij ook in die zin erkend te worden. Het is zeer schrijnend dat men dan ook het belang van gezinsleven opzij schuift en stelt dat verzoeker door zijn eigen schuld in deze situatie terechtgekomen is.

Verzoeker wil niets minimaliseren maar wenst dat zijn relaas in het licht van de toenmalige burgeroorlog wordt geplaatst. Hij diende zich verplicht aan te melden bij LTTE, waarbij hij ook zijn opdrachten verplicht diende uit te voeren. Verzoeker werd zelf gevangengenomen, gemarteld en verloor hierbij zelfs zijn onderbeen. Hij overleefde een schot in zijn nek en is door dit alles zelf ook ernstig getraumatiseerd. Hij dient deze herinneringen heel zijn leven mee te dragen en zal ook nooit de beelden van de oorlog vergeten.

Hij stelde deze daden in opdracht van een hogere, het was een situatie van 'eet of gegeten worden'. Op leven en dood!!! , waarbij hij op geen enkele manier kon ontsnappen aan het uitvoeren van de hem opgelegde taken!!

Hij heeft ondertussen, ondanks deze gebeurtenissen, zijn leven in België opgebouwd. Hij heeft hier zijn partner leren kennen en ze hebben ondertussen 2 kinderen samen. Zoals hierboven reeds meegedeeld bestond er verwarring over de juridische afstamming gelet op de naamdracht van de kinderen. Dit is echter uitgeklaard en verzoeker zal zich dan ook aanbieden om zijn kinderen te erkennen. Verzoeker en zijn partner dienden reeds een aanvraag tot huwelijk in en dit onderzoek is momenteel lopende. Omdat een document ontbrak dienen ze zich opnieuw aan te melden en de burgerlijke stand Antwerpen liet reeds weten dat zij op deze afspraak ook de erkenning in orde kunnen brengen. Het is in het hoger belang van de kinderen dan ook dat zijn verblijf geregulariseerd wordt.

Ook na een negatieve beslissing m.b.t. een verzoek tot internationale bescherming bestaat de kans dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren uit vrees voor mensonterende situaties. Deze vrees is hier ook meer dan terecht. Niet alleen het CGVS heeft geoordeeld dat verzoeker nooit kan teruggeleid worden, ook in deze beslissing wordt dit bevestigd.

Zolang het verblijf van verzoeker niet geregulariseerd wordt komt hij terecht in een juridisch vacuüm, waarbij hij geen recht heeft op verblijf maar ook niet kan teruggeleid worden en las dusdanig in illegaliteit dient te leven, hier samenwoont met partner en kinderen en zijn leven probeert uit te bouwen.

We kennen in België geen andere oplossing om tegemoet te komen aan het juridisch vacuüm dan een regularisatie op grond van artikel 9bis. Duitsland kent voor deze specifieke situatie een oplossing in de Duldung. Met dit statuut kunnen mensen die niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst legaal verblijven in het land. De Duldung biedt deze mensen recht op basisvoorzieningen en het recht om arbeid te verrichten. Na enkele jaren met een Duldung in Duitsland te hebben geleefd, bestaat er de mogelijkheid om een verblijfsrecht te krijgen. België kent geen soortgelijk statuut, net daarom is de regularisatie op grond van artikel 9bis de enige oplossing is.

Verzoeker in dit "Vacuüm" laten leven is onmenselijk. Hij mag en kan niet terugkeren naar Sri Lanka, doch kan ook, omwille van zijn uitsluiting, niet in België verblijven. Verwerende partij stelt dat dit de verantwoordelijkheid is van verzoeker gezien hij een leven opstart en opbouwt in illegaal verblijf! Verzoeker had en heeft geen andere keuze of diende hij hier helemaal weg te kwijnen, is het dat wat men oppert? Het is net omwille van zijn goede wil en overtuiging om zich ten volle aan te passen aan onze maatschappij dat hij de moed heeft gevonden om door te gaan. Het is onder meer ook door zijn partner en hun 2 kinderen dat hij overleeft, zij zijn de 'joy in his life'. Hij wil dan ook in het belang van, in de eerste plaats zijn gezin maar uiteraard in het belang van iedereen en onze maatschappij, dat zijn verblijf geregulariseerd wordt en hij ten volle kan bijdragen aan het welzijn ervan.

Om hiermede geen rekening te houden blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1 Zoals hierboven reeds meegedeeld is in dit dossier de redelijkheid ver zoek.

Er wordt gedurende de beslissing verwezen naar de daden die hij zou verricht hebben gedurende zijn lidmaatschap bij LTTE. Men gaat voorbij aan het feit dat dit een verplicht lidmaatschap was en dat hij ook deze daden heeft verricht op bevel en onder dwang van zijn overste. Om te overleven in deze burgeroorlog had hij geen enkele andere keuze.

Men gaat bovendien voorbij aan het feit dat verzoeker zelf reeds slachtoffer is. Hij werd slachtoffer van een schotwonde in de nek, werd in detentie genomen, werd gemarteld, werd bijna gedood en verloor ook zijn onderbeen en kon dit alles maar op het nippertje overleven.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat, in verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, lidstaten beperkingen kunnen opleggen op grond van het begrip openbare orde en openbare veiligheid en voor individuen die in het verleden de vluchtelingenstatus ontzegd zijn geweest voor vermeende oorlogsmisdrijven. Het Hof heeft genuanceerd dat echter, door erop te wijzen dat een uitsluiting op grond van openbare orde en veiligheid omwille van vermeende oorlogsmisdrijven in het verleden, dit weliswaar niet automatisch kan gebeuren. Volgens vaststaande rechtspraak van het Hof is een beoordeling per geval vereist, rekening houdend met de mate waarin de loutere aanwezigheid in een lidstaat van de persoon in kwestie, een actuele, werkelijke en vol doende ernstige bedreiging is voor de samenleving.

Om na te gaan of verzoeker en zijn aanwezigheid in de samenleving wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, dient verwerende partij ook rekening te houden met zowel de persoonlijke gedraging van verzoeker alsook een globale analyse van het vermeende gevaar voor de openbare orde en veiligheid van de Belgische samenleving.

Bij de persoonlijke gedraging van verzoeker moeten niet alleen de feiten in het verleden bekeken worden doch ook de aard en de ernst van de misdaden, de betrokkenheid en de gronden voor het uitsluiten van strafrechtelijke verantwoordelijkheid. Bij de globale analyse van het mogelijk gevaar moet ook gekeken worden naar de verstreken tijd sinds de vermeende oorlogsmisdaden en het gedrag van verzoeker sindsdien.

Hierin ligt de vereiste dat verwerende partij moet nagaan in welke mate verzoeker nog steeds een houding zou aannemen die indruist tegen de fundamentele waarden van de Belgische samenleving.

De feiten dateren reeds van de burgeroorlog, dewelke eindigde in 2009. Men dient de daden van verzoeker ook te plaatsen in een oorlogscontext. Hiermee wil hij deze niet goedpraten, doch wel stellen dat hij hiertoe verplicht werd door de gegeven omstandigheden en indien de oorlog niet woedde en men hem hiertoe niet had verplicht dit nooit zou gedaan hebben. Hij heeft dit enkel op bevel van zijn overste uitgevoerd en niet uit eigen vrije wil.

Na zijn aankomst in België heeft hij geen enkel feit meer gepleegd. Hij kwam nooit in aanraking met het gerecht, justitie of de politie. Men kan dan ook stellen dat verzoeker zich perfect heeft geïntegreerd, in se geen slecht persoon is en slechts gedaan heeft wat nodig was om te overleven in oorlogstijden.

In België heeft hij zich naar onze normen en waarden gedragen. Hij heeft steeds, als dit werd toegelaten, gewerkt, leerde hier zijn partner kennen, werd papa van 2 mooie kinderen en heeft zijn leven hier uitgebouwd in alle veiligheid en sereniteit.

Hij verzoekt dan ook, met zijn regularisatie en huidig beroep, om een tweede kans. Ondanks dit alles en de trauma's die hij zelf opliep, wil verzoeker zijn hoofd niet laten hangen en dit voor zijn 2 kinderen en partner, voor zichzelf en voor onze maatschappij. Verzoeker en gezin verdienen een mooie toekomst en hij wil ten volle zijn steentje kunnen bijdragen.

Als men de afweging hierin zou maken zou men moeten vaststellen dat er wel degelijk omstandigheden zijn die een verblijf in België verantwoorden. De feiten dateren reeds van voor 2009, werden gepleegd in opdracht van zijn overste en moeten gesitueerd worden in een oorlogscontext. Sinds deze feiten en sinds zijn komst in België heeft verzoeker geen misstap begaan, hij kwam nooit in aanraking met het gerecht en heeft zich hier gedragen.

Er is in casu dan ook geen sprake van een werkelijk en actueel gevaar voor de samenleving.

Om te stellen dat alles wat verzoeker deed zijn verantwoordelijkheid is, is zeer onredelijk. Hij was geen 'lone wolf', hij handelde in opdracht van zijn overste en werd bovendien op jonge leeftijd reeds verplicht om zich aan te sluiten. Ondertussen verloor hij ook veel familie of zijn zij vermist.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Men stelt dat de verwantschap van de kinderen t.a.v. verzoeker niet vaststaat, doch men kan vaststellen dat beide kinderen de naam van verzoeker dragen. Verzoeker meende, weliswaar verkeerdelijk, dat de verwantschap overduidelijk was en dat hij ook effectief als vader genoteerd werd op de geboorteaktes van de kinderen.

Na contactname met de Stad Antwerpen bleek dat zij rekening gehouden hebben met de Sri Lankaanse naamswetgeving, wat gebaseerd is op gewoonterecht, en liet de ouders de vrije keuze. Zij hebben aldus de naam van de vader opgegeven. Hierdoor kan sowieso minstens bezit van staat worden aangenomen ten aanzien van verzoeker en dit ondanks het feit dat hij tevens de biologische vader van de kinderen is niet te na gelaten.

Hij zal zich tevens, nu dit uitgeklaard is, aanbieden voor erkenning van zijn 2 kinderen. Hij is en blijft de vader van de kinderen.

Bovendien wordt aan de gezinscel van dit gezin niet getwijfeld en stelt verwerende partij zelf dat dit vaststaat en dat er sprake is van een opgebouwd privéleven.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Men stelt in huidig dossier dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden gezien de aanvraag tot humanitaire regularisatie reeds gegrond werd verklaard. Men stelt tevens dat er wel degelijk sprake is van een privé- en gezinsleven dat verzoeker onderhoudt met zijn partner en 2 kinderen.

Hij wenst zijn daden niet te minimaliseren, doch vraagt in het hoger belang van de kinderen om rekening te houden met zijn ongewone situatie en hem alsnog de regularisatie toe te kennen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur."

2.1.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

2.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid

ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In voorliggende zaak werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend wel werden aanvaard, maar dat verweerder oordeelde dat er geen redenen zijn om de verzoekende partij te machtigen tot een verblijf langer dan drie maanden in het Rijk.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de minister of zijn gemachtigde bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid, zoals verzoeker zelf aangeeft. Zoals verzoeker eveneens aangeeft brengt deze zeer ruime appreciatiebevoegdheid een verplichting mee voor de gemachtigde om zijn beslissing uitvoerig te motiveren.

De Raad erkent dat de beoordeling van een internationaal beschermingsverzoek verschilt van de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt evenwel niet in dat de gemachtigde geen zwaar gewicht zou mogen toekennen aan bepaalde vaststellingen die in die beschermingsprocedure zijn gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker actief lid was van het LTTE (Liberation Tigers of Eelam) en dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn land van herkomst een substantiële bijdrage heeft geleverd aan misdaden tegen de mensheid en oorlogsmisdaden. In de bestreden beslissing wordt concreet gemotiveerd dat verzoeker sinds 1995 lid was van het LTTE. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tot 2002 werkte voor de propaganda-afdeling van de militaire tak van het LTTE waarbij verzoeker hoofdzakelijk verantwoordelijk was voor het sturen van burgers naar de frontlinie. Vanaf 2002 was verzoeker lid van de dienst "*buitengebied activiteiten*" van de inlichtingendienst van het LTTE. Zijn taak bestond eruit om slapende zelfmoordcellen voor het LTTE op te zetten in regeringsgebied. Verzoeker deed dit werk tot hij werd aangehouden door het Sri Lankaans leger in 2009. Op basis van deze feiten werd verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij zelf slachtoffer is en de voormelde daden uitvoerde onder dwang van zijn overste. Hij voert aan dat hij nadat hij werd aangehouden door het leger slachtoffer werd van een schotwonde in de nek, in detentie werd genomen, gemarteld werd en zijn onderbeen verloor. De Raad dient echter op te merken dat verzoeker met zijn betoog geen nieuwe elementen toevoegt aan diegene die werden voorgelegd in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming. Verzoeker diende reeds vijf verzoeken om internationale bescherming in, namelijk 28 november 2011, 30 december 2013, 23 januari 2014, 9 december 2015 en 18 februari 2019. Op 13 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De vier volgende verzoeken om internationale bescherming werden geweigerd.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt. Daarenboven wordt erop gewezen dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is en dat verweerder inzake de gegrondheid van een aanvraag 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Er wordt geconcludeerd dat gezien het bestaan van ernstige aanwijzingen dat verzoeker zich schuldig maakte aan misdaden tegen de mensheid en oorlogsmisdaden die de rechtstreekse aanleiding zijn voor zijn vlucht uit Sri Lanka, de gunst van een verblijfsmachtiging niet aan verzoeker verleend kan worden.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij geen actuele, werkelijk en voldoende bedreiging vormt voor de openbare orde en dat hij geen feiten meer pleegde sinds hij op het grondgebied verblijft. In de bestreden beslissing wordt echter erkend dat de voormelde feiten niet in België werden gepleegd, maar dat de ernst ervan doorslaggevend is en mede de reden vormt waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Gezien de ernstige feiten van medeplichtigheid aan misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden, waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt en die de rechtstreekse oorzaak vormen van zijn vlucht uit het land van oorsprong, heeft de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid niet overschreden door haar oordeel om de gunstmaatregel van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet toe te kennen aan verzoeker.

Waar verzoeker er tot slot op wijst dat hij door middel van de beslissing van de commissaris-generaal van 31 juli 2013 uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In diezelfde beslissing bevat echter tevens een niet-terugleidingsclausule waarin wordt vastgesteld dat het niet aangewezen is dat verzoeker gedwongen wordt teruggeleid naar zijn land van herkomst. Verzoeker betoogt dat hij zich derhalve in een juridisch vacuüm bevindt zolang hij niet geregulariseerd wordt. De vaststelling dat verzoeker enerzijds is uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, impliceert echter nog niet dat verzoeker daarom moet worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hierbij dient er opnieuw gewezen te worden op de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde in dit verband.

Waar verzoeker aanvoert dat het in het hoger belang is van zijn kinderen dat hij geregulariseerd wordt en hierbij in wezen een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wordt deze grief behandeld bij de bespreking van het derde middel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel: Schending van art 3 EVRM

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Sri Lanka een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Dit omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen". Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Er werd reeds eerder bevestigd dat verzoeker niet mag teruggeleid worden naar Sri Lanka, als hij dan ook niet in België kan verblijven, zal hij zich in een vacuüm bevinden. Hij kan niet terugkeren noch kan hij hier zijn leven verder uitbouwen. Bovendien dient er rekening mee gehouden te worden dat aan zijn partner de vluchtelingenstatus werd toegekend. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. De president duldt geen kritiek op zijn beleid. Andere Europese landen hebben tevens bij de VN-veiligheidsraad de vraag ingediend om de veiligheidssituatie en de inbreuken op de mensenrechten te onderzoeken. Indien verzoeker terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Sri Lanka of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert. Verschillende organisaties en Europese landen hebben bij de VN-veiligheidsraad een vraag ingediend om de schendingen t.a.v. de minderheidsgroepen in Sri Lanka verder te onderzoeken. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat voor ernstige schade deze dient voort te vloeien uit de gedragingen van derden en het niet volstaat dat deze het gevolg zijn van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Sri Lanka lijdt (onder) de grootste economische crisis van de laatste 70 jaar. Zij staan op de rand van het faillissement. Omwille van deze economische crisis heeft het grotendeel van de ministers reeds hun ontslag aangeboden. Door deze economische crisis zijn er verschillende rellen uitgebroken. Het UN human rights chief heeft dit geweld ook reeds veroordeeld en zal deze situatie opvolgen. Deze schade vloeit wel degelijk voort uit gedragingen van derden en treft de volledige Sri Lankaanse bevolking. Een groot deel van de bevolking leeft momenteel onder de armoedegrens en dit aantal zal nog verhogen in de volgende maanden. Er is niet enkel de enorme inflatie waar rekening mee gehouden moet worden, ook de brandstofprijzen schieten de pan uit. Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Dat er een zeer gegronde vrees bestaat dat verzoeker blootgesteld zal worden aan onmenselijke behandelingen of straffen en dat dit absoluut in strijd is met artikel 3 EVRM. Dit werd tevens bevestigd door het CGVS doordat verzoeker nooit mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst.”

2.3. Verzoeker voert aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat hij vreest slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke/vernederende behandeling of bestraffing in Sri Lanka of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert. Deze vrees wordt volgens verzoeker bevestigd door de commissaris-generaal aangezien de beslissing van 31 juli 2013 een niet-terugleidingsclausule bevat.

In dit verband dient er echter opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder ontkent dat verzoeker zich niet naar zijn land van herkomst kan begeven. Waar verzoeker betoogt dat hij niet kan terugkeren naar Sri Lanka maar dat hij ook niet in België kan blijven, wordt er in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker zelf ten volle verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich bevindt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door hem in de gegeven omstandigheden de gunst van de regularisatie te weigeren. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Derde middel:

schending van artikel 8 EVRM Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor

de gegrondheid van zijn aanvraag naar behoren onderzocht diende te worden. Zijn dossier werd ontvankelijk verklaard, doch werd redelijk snel van de hand gedaan wegens zijn verleden. Zoals terecht opgemerkt door verwerende partij heeft verzoeker in zijn aanvraag zeer duidelijk een overzicht gegeven van zijn verdiensten hier in België en zijn uitgebreide vriendenkring. Verzoeker heeft een respectabel privéleven opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in België zowel met vrienden als met zijn partner en zijn 2 kinderen en hier dient wel degelijk rekening mee te worden gehouden. Verwerende partij stelt in het dossier van verzoeker dat er wel degelijk sprake kan zijn van een gezinsleven met zijn partner en hun 2 kinderen, doch dat dit niet opweegt tegen de feiten die verzoeker zelf heeft gepleegd. Bovendien wordt snel van de baan geveegd dat de 2 kinderen van verzoeker zijn biologische kinderen zouden zijn wegens het feit dat hij niet vermeld staat op hun geboorteaktes. Zoals hierboven reeds uitgelegd ging verzoeker er, verkeerdelijk weliswaar, van uit dat hij het biologische vaderschap aantoonde gezien zijn kinderen zijn naarn dragen. Nu hij weet dat hij niet vermeld wordt als vader van de kinderen, zal hij zich bij de burgerlijke stand aanmelden om zijn kinderen alsnog te erkennen. Verzoeker was zich van geen kwaad bewust waardoor hij dit niet eerder heeft rechtgezet. Verwerende partij is echter op de hoogte of had kunnen opmerken dat de kinderen zijn naam dragen en dit naar Sri Lankaanse wetgeving. Hieruit had men reeds kunnen afleiden dat hij de biologische vader van de kinderen is, minstens dat hij de vaderrol op zich nam gezien de moeder verzocht heeft om zijn naam als familienaam te gebruiken. Minstens kan bezit van staat worden aangetoond ten aanzien van verzoeker. Zijn gezinsleven met zijn partner en zijn 2 kinderen is wel degelijk een element dat in aanmerking genomen diende te worden voor de beoordeling van zijn humanitaire regularisatie. Dit niet doen houdt een schending in van artikel 8 van het EVRM. Tenslotte heeft hij ook zijn privéleven, naast zijn gezinsleven, uitgebouwd. Hiervan werden meerdere getuigenverklaringen neergelegd. Ook hier lijkt verwerende partij niet aan te twijfelen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie. Dit wegwuiven door op te werpen dat hij een uitsluitingsgrond bekwaam van het CGVS wegens feiten gepleegd gedurende de burgeroorlog, is onzorgvuldig. Zoals hierboven reeds aangegeven dient men deze feiten te plaatsen in een periode van oorlog. Hij heeft zich niet vrijwillig aangesloten bij LITE en diende de bevelen van zijn overste uit te voeren. Indien men een beslissing neemt omtrent een verblijfsaanvraag dient een afweging te gebeuren t.a.v. het privé- en gezinsleven van verzoeker en dit in afweging met de gepleegde feiten van verzoeker. Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: "1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Het is bovendien voor hen zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk). Er werd reeds gesteld dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, doch in het verleden werden wel reeds enkele bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd waardoor verzoeker in se ook niet in België kan (ver)blijven. In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.⁴ Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.⁵ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM.⁶ Hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven. Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁷ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁸ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.⁹ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven.

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon.¹⁰ Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In casu is er dus sprake van een inmenging van zijn privé- en gezinsleven gezien hij, gelet op huidige beslissing en eerdere bevelen, niet in België kan blijven gelet op het gebrek aan verblijf, doch hij kan en mag ook niet teruggeleid worden naar zijn land van herkomst. Er werd reeds geoordeeld dat er sprake zou zijn van foltering. Om te oordelen of huidige beslissing noodzakelijk is voor de samenleving en evenredig is aan het doel, kan men uit de rechtspraak van het EHRM criteria afleiden waaraan men deze afweging kan toetsen: - De aard en de ernst van het misdrijf; - De duur van het verblijf in het land; - De tijd die verlopen is sinds het misdrijf gepleegd is en het gedrag van de verzoeker; - De nationaliteiten van de betrokken personen; - De familiesituatie van de verzoeker, zoals de duur van het huwelijk, het hebben van een familieleden; - Of de partner al dan niet op de hoogte was van het gepleegde misdrijf op het ogenblik dat ze een relatie startte; - Of er kinderen zijn en hun leeftijd; - De graad van de moeilijkheden die de echtgenote zou ondervinden in het land naar waar verzoeker wordt uitgewezen; - Het hoger belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de moeilijkheden die zij kunnen ondervinden in het land naar waar de verzoeker wordt uitgewezen; - De duurzaamheid van de sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming; Ook bij bovenstaande afweging dienen de elementen van de uiteenzetting hierboven mee in rekening worden gebracht. Bovendien heeft verzoeker reeds enige tijd een relatie met zijn partner, zij dienden een huwelijksaanvraag in bij de burgerlijke stand. Ook heeft verzoeker reeds 2 kinderen met zijn partner. Hij zal deze ook erkennen, gelet op het misverstand dat hierin bestond. Zijn partner beschikt over het vluchtelingenstatuut en zou nooit naar Sri Lanka kunnen terugkeren. Zij beschikt tevens over een tewerkstelling en kan dit niet stopzetten. Beide kinderen gaan ondertussen naar school. Ook zij wensen hun leven, zoals zij dit reeds kennen, in België voort te zetten, dit in nabijheid van hun vader die reeds mee instaat voor hun opvoeding en de zorg. Hij wenst tevens zijn financiële verplichtingen als vader na te komen en wenst opnieuw een tewerkstelling te bekomen om zo zijn vaderrol in totaliteit uit te oefenen. De afweging met betrekking tot art. 8 EVRM en het hoger belang van de kinderen werd vluchtig gevoerd en werd snel teniet gedaan door de uitsluitingsgrond die verzoeker van het CGVS ontving. Het is heel gemakkelijk om deze uitsluiting op te werpen om zo het onderzoek naar de belangen van verzoeker, de schending van art. 8 EVRM en het hoger belang van het kind af te wimpelen. Nochtans blijkt uit de rechtspraak van het EHRM en HvJ dat hieraan veel belang wordt gehecht. Hij zal deze feiten nooit minimaliseren en is hierdoor zelf reeds zwaar getraumatiseerd. Hij is nooit bij de pakken blijven zitten, heeft zich ook ten volle herpakt en wenst verder te kunnen gaan met zijn leven. Hij heeft in België nooit enig feit gepleegd, is een goede vader voor zijn kinderen en een goede echtgenoot voor zijn partner. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot venoijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK): Artikel 3 IVRK: "1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen. 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht." De belangen van een kind dienen steeds vooropgezet te worden! Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder Het Hof oordeelde als volgt: "Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it." (Eigen markering) Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende: "1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid. 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (Eigen markering) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken.¹¹ Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een 11 RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, zie eveneens: RvS 29 mei 2013, nr. 223.630, T Vreemd. 2014, 325, waarbij het Cassatieberoep werd verworpen. essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten. Het is dan ook in het hoger belang van de kinderen dat het verblijf van verzoeker geregulariseerd wordt. Hij heeft nooit enige handeling verricht in België die schadelijk is voor de kinderen. Hij heeft steeds als vader opgetreden. Beide kinderen dragen zijn naam. En dit vaderschap zal spoedig bevestigd worden. Zoals hierboven aangegeven ging verzoeker er verkeerdelijk van uit dat hij ook als vader vermeld stond op de geboortektes van zijn kinderen. Schoolgaand kind Hun kinderen lopen school in België (in de Nederlandse taal). Het is dan ook zeer vreemd dat verwerende partij weigert om het verblijf van verzoeker te regulariseren. Het feit dat de kinderen van verzoeker hier schoolgaand en schoolplichtig zijn, is een buitengewone omstandigheid. Zij kunnen omwille van het statuut van hun moeder niet afreizen naar Sri Lanka, noch kan verzoeker (in)direct teruggeleid worden naar zijn land van herkomst. De enige oplossing is een regularisatie van zijn verblijf! Het feit dat hij nu ook een negatieve beslissing mocht ontvangen, neemt niet weg dat dit zware gevolgen zal hebben voor de ontwikkeling en opvoeding van de kinderen. Het kind heeft immers recht op onderwijs! Zij groeien in België op met onze normen en waarden. Hier wordt gewoon met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord. Men houdt absoluut onvoldoende rekening met het leven van de kinderen. Zij hebben hun papa in heel andere omstandigheden leren kennen.. Verzoeker zorgt al jaar en dag voor hen en zal bij hen worden weggemikt indien er wordt geoordeeld dat verzoeker niet in België kan verblijven. Dit is meer dan onredelijk Ook het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs. Artikel 28 Onderwijs Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen. Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen. In casu is wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden. Hiermee is verwerende partij het ook eens gezien het verzoek ontvankelijk werd verklaard. Door geen rekening te houden met het hoger belang van de kinderen wordt dit dossier niet grondig en zorgvuldig onderzocht en worden tevens de internationale regels geschonden. Hierdoor verzoekt verzoeker om de tussengekomen beslissing te schorsen, dan wel te willen vernietigen."

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemiets/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad dient op te merken dat verzoeker nooit eerder gemachtigd werd tot een verblijf op het grondgebied. Het gaat *in casu* om een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Wat betreft zijn gezinsleven wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de afstammingsband tussen verzoeker en de oudste dochter B.V. niet vastgesteld kan worden aangezien de geboorteakte enkel de naam van verzoekers partner vermeldt. De geboorteakte van de jongste dochter B.K. wordt niet neergelegd. In het rijksregister wordt bij beide kinderen enkel de naam van verzoekers partner vermeld. Verweerder concludeert dat verzoeker zich niet nuttig kan beroepen op de aanwezigheid van zijn kinderen op het grondgebied daar de verwantschap tussen hen op geen enkele wijze wordt aangetoond.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker echter aan dat beide kinderen zijn achternaam dragen en dat uit de communicatie met de burgerlijke stand van de stad Antwerpen blijkt dat er rekening werd gehouden met het gewoonterecht van Sri Lanka met betrekking tot de naamgeving van de kinderen. Verzoeker betoogt dat het vanzelfsprekend is dat hij ervan uitging dat hij als vader genoteerd staat gezien de kinderen ook zijn naam dragen. Daarenboven zou verzoeker de nodige stappen ondernemen om zijn vaderschap te officialiseren door middel van een erkenning.

De Raad dient in de eerste plaats op te merken dat verzoeker niet ontkent dat de kinderen van zijn partner op het ogenblik van de bestreden beslissing niet door hem erkend waren en dat er derhalve geen sprake was van een (juridische) band van afstamming. Verzoeker voert dan wel aan dat hij de nodige stappen wilt ondernemen om de kinderen te erkennen, doch worden er geen stukken neergelegde ter ondersteuning van zijn betoog. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker zich beperkt tot een loutere stelling. Verzoeker betoogt tevens dat de kinderen zijn naam dragen en dat het derhalve vanzelfsprekend is dat hij veronderstelde dat hij ook als vader genoteerd is. Er wordt echter niet aangetoond dat dit feit overeenkomstig Sri Lankaanse wetgeving een voldoende voorwaarde is om de afstammingsband tussen verzoeker en de kinderen vast te stellen. Er blijkt geenszins dat verzoeker er rechtmatig kon vanuit gaan dat hij als vader aangeduid werd door de bevoegde instanties. Er kan geconcludeerd worden dat het niet onzorgvuldig of onjuist is om te stellen dat de (juridische) afstammingsband tussen verzoeker en de kinderen van zijn partner niet vaststaat.

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing, daargelaten de afstammingsband tussen verzoeker en de twee kinderen, wel degelijk erkend dat verzoeker een gezinsband onderhoudt met zijn partner en haar twee kinderen en een privéleven in België heeft opgebouwd. Gezien het feit dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker medeplichtig is aan misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden, zoals hierboven uiteengezet, motiveert verweerder echter dat verzoeker alle verantwoordelijkheid treft voor de situatie waarin hij zich bevindt. Verzoeker heeft bovendien zelf de keuze gemaakt om zijn gezinsleven op te bouwen tijdens een precair verblijf. Het feit dat verzoeker de bevoegde instanties confronteert met een *fait accompli* scenario, houdt niet in dat deze, als gevolg daarvan, verplicht is om verzoeker toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 103). In haar rechtspraak heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, *Chandra en anderen/Nederland*, nr. 53102/99; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, *Benamar/Nederland*, nr. 43786/04; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, *Priya/Denemarken*, nr. 13594/03; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues da Silva*

en *Hoogkamer/Nederland*, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, *Darren Omoregie e.a./Noorwegen*, nr. 265/07, § 64, en *B.V/Zweden* (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11). Wanneer een vreemdeling zijn gezinsleven gesticht heeft of ontwikkelde op een ogenblik dat hij wist dat zijn verblijfsstatus onzeker was, dan kan er enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §108 en 114).

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij wel degelijk een gezinsleven onderhoudt in België en dat zijn kinderen alhier naar school gaan. Volgens verzoeker is het in het hoger belang van zijn kinderen dat hij geregulariseerd wordt. Hij voert aan dat hij tewerkgesteld is en zijn financiële verplichtingen als vader wenst na te komen.

De Raad wijst erop dat het belang van het kind primordiaal is, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder van oordeel is dat verzoekers gezinsleven *in casu* ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde de ernst van de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd. Uit zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met deze motivering. De Raad dient echter op te merken dat de feiten die verzoeker verweten worden, zoals in bovenstaande middelen reeds uiteengezet, een zeer ernstig en zwaarwichtig karakter hebben.

Gelet op het feit dat verzoeker zijn gezinsleven ontwikkelde tijdens een precair verblijf en gezien de ernst van de feiten die hem ten laste worden gelegd, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker met zijn betoog geen uitzonderlijke elementen aanvoert die ertoe leiden dat de bestreden weigeringsbeslissing *in casu* een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar de “*guiding principles*” gehanteerd door het EHRM zoals uiteengezet in de zaken “*Boultif t/ Zwitserland*” en “*Uner t/ Nederland*” dient de Raad te herhalen dat er *in casu* sprake is van een eerste toelating. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar deze rechtspraak.

In zoverre verzoeker stelt dat overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de belangen van het kind een essentiële overweging vormen, merkt de Raad op dat uit de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM reeds blijkt dat verzoeker niet concreet aantoonde dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen van zijn partner heeft miskend. In de voorliggende omstandigheden wordt geen schending van de voormelde bepalingen aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, doch dient de Raad te herhalen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT